

Ben ik wel bekeerd?

Teleurstelling

Als je tot bekering bent gekomen zul je vroeg of laat wel eens bij jezelf verzuchten: 'Ik dacht dat ik gered was, maar ik ben nu achteraf bang, dat ik mezelf wat wijs gemaakt heb. Ik voel me geen cent beter dan vroeger, eerder slechter'. Meestal zijn het dan geen daadwerkelijke zonden die je dwars zitten, maar het feit dat je oude natuur ondanks de wedergeboorte niet verbeterd is. Dát is het wat je laat twifelen.

Ja, die natuur schijnt er na de bekering nog slechter op geworden te zijn! Pogingen om er verandering in te brengen blijken geen zin te hebben. Je voelt je ongelukkiger dan ooit. Satan ziet dan zijn kans schoon om twijfel in je hart te zaaien. Hij houdt je voor dat je schijnheilig bent, omdat je belijdt iets te zijn waarvan je zelf wel weet dat je het toch niet bent. Hij stelt je voor om het hele geloof maar op te geven en je te gedragen zoals je kennelijk nog bent, namelijk als een onbekeerde. Dit is een beproeving die bijna alle pasbekeerden doorleven.

Gods feiten en onze ervaringen

Meestal doet een gelovige deze ontgoochelende ervaring op, omdat hij voortdurend in zijn eigen hart naar bewijzen zoekt voor de echtheid van zijn bekering. 'Als ik mijn dagelijkse ervaring vergelijk met de duidelijke uitspraken van Gods Woord', zal zo iemand zeggen, 'ben ik bang dat ik helemaal niet bekeerd ben'. Dan zegt zo iemand: ik vind in de eerste Brief van Johannes de kenmerken opgesomd van iemand die uit God geboren is, en ik beantwoord nog niet aan één enkel kenmerk. Er staat immers:

1. Een ieder, die uit God geboren is, die doet de zonde niet ... en hij kan niet zondigen (1 Joh. 3:9) 2. Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld (1 Joh. 5:4) 3. Maar die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet (1 Joh. 5:18)

Wel, daar kan ik alleen maar het volgende op zeggen:

1. dat *ik* wél kan zondigen - en het ook doe; 2. dat de wereld voortdurend *op mij* de overwinning behaalt; 3. dat de vijand *mij* keer op keer overwint en hij dus wel degelijk vat op mij heeft'.

Misschien is dat ook jouw gevoel en ervaring. Het is geen wonder dat je zo de kluts totaal kwijt raakt. Als je hier jouw portret geschilderd vindt, kunnen we allereerst zeggen dat zij die écht nog steeds dood zijn in hun overtredingen en zonden, zo'n ervaring beslist niet kennen. Het zijn alleen bekeerde mensen die met dit probleem worstelen. Die willen namelijk werkelijk beantwoorden aan de gedachten van God. De onbekeerde mens staat 'de vreze Gods niet voor ogen' (Rom. 3:18).

Maar laten we verder kijken. We hebben één onmogelijkheid voor de aandacht gehad, namelijk 'hij die uit God geboren is kan niet zondigen'. Maar laten we ook op een andere onmogelijkheid letten. In Romeinen 8:7,8 lezen we: 'Daarom dat het bedenken van het vlees, vijandschap is tegen God, want het onderwerpt zich aan de wet van God niet, want het kan ook niet. En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen'. Wat een contrast!

1. Iemand die in het vlees is, is dus naar het vlees en kan God niet behagen.
2. Iemand die uit God geboren is, kan niet zondigen.

Met 'het vlees' wordt in bovenstaand geval de boze, gevallen natuur bedoeld, die ieder mensenkind als afstammeling van Adam bezit. Ieder heeft een natuur die door de in ons wonende zonde vergiftigd is.

Twee naturen in één persoon

Door onze natuurlijke geboorte bezitten we een boze, zondige natuur. De Psalmist zegt dat met deze woorden: 'Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen' (Ps. 51:7). Deze natuur is zo boos en slecht dat het onmogelijk is haar te onderwerpen aan de wet van God. Die natuur kan God niet welgevallig zijn.

Maar bij onze geestelijke of 'tweede geboorte' ontvangen we door het werk van de Heilige Geest en door middel van het Woord van God (Jakobus 1:18; 1 Petrus 1:23) een geheel nieuwe natuur; een 'goddelijke natuur' (2 Petr. 1:4). De Heere zei het tegen Nicodémus zo: 'Wat uit het vlees geboren is, dat is vlees; en wat uit de Geest geboren is, is geest' (Joh. 3:6). De gelovige bezit dus twee naturen. Te weten één 'die uit het vlees geboren is', en die vanwege zijn aard God niet kan behagen, en één 'die uit de Geest geboren is' en deze kan vanwege zijn aard niet zondigen want hij is uit God geboren.

In Romeinen 7 vinden we deze twee naturen naast elkaar genoemd. Zie bijv. het laatste vers: 'Zo dan, ik zelf dien wel met het gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde'. Zo ook in vers 22, 23 waar staat: 'Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar de innerlijke mens. Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet van mijn gemoed'.

Het verschil tussen de beide naturen

Een eenvoudige illustratie kan het voorgaande verduidelijken. Een boerin legde een paar eendeneieren in het nest van een kip. Toen de eieren uitkwamen zorgde moeder kip voor twee soorten kuikens, eendenuikens en kippenkuikens. Bij een sloot gekomen kreeg de kip echter de schrik van haar leven toen ze zag hoe de jonge eendjes pardoos het water inschoten. Luid kakelend probeerde ze de kuikens op het land te roepen, maar het was tevergeefs. De eendjes voelden zich te veel in hun element. De kippenkuikens daarentegen hadden niet de minste zin om het natte water op te zoeken. Ze zouden zich maar al te miserabel gevoeld hebben als ze het wel gedaan hadden.

Hier zien we het verschil tussen twee naturen, die door verschillende begeerten en gevoelens beheerst worden. De jongen uit de eendeneieren hadden de natuur van een eend, en die uit de kippeneieren bezaten de natuur van een kip. Toch waren beiden in hetzelfde nest uitgebroed. Alle boerinnen ter wereld, desnoods bijgestaan door de knapste geleerden, kunnen de natuur van de eendjes niet veranderen in die van kippen, of omgekeerd. De eendjes houden de natuur van eenden. En de kippenkuikens die van kippen.

Nog veel sterker verschillen de twee naturen in een Christen, en dat vanwege de verschillende bron waaruit ze ontspringen. De ene natuur hebben we te danken aan de mens, aan de verloren, schuldige, gevallen mens. De ander hebben we van God, en die natuur stemt overeen met Zijn Wezen. De één is menselijk en dus verdorven; de ander is goddelijk en dus onbesmet. Iedere slechte

gedachte of daad van de gelovige ontspringt aan zijn oude natuur, terwijl van iedere goede begeerte of goede daad de nieuwe natuur de bron is. Een Christen zal bijvoorbeeld het verlangen hebben alleen met God te willen zijn in gebed. Dat verlangen komt op uit zijn nieuwe natuur. Terwijl hij echter geknield ligt komt er een verkeerde, zondige gedachte bij hem op. Die ontspringt aan zijn oude natuur.

Is de oude natuur verbeterd door de nieuwe?

Maar wordt de oude natuur dan niet door de nieuwe verbeterd? Het antwoord kan kortweg luiden: nee! Want niets is in staat het vlees te verbeteren. Vanaf de val van Adam tot op het kruis van Christus is dat op alle mogelijke manieren geprobeerd. En wat was het resultaat? Dit: Gods heilige wet werd willens en wetens gebroken, toen God gehoorzaamheid van de mens aan die wil verlangde. Zijn Zoon werd wreed vermoord toen Hij de wereld bezocht om haar genade aan te bieden. In plaats dat de tegenwoordigheid van Goddelijk leven de oude natuur verbeterde, kwam alleen de slechtheid ervan daardoor des te duidelijker uit. Je kunt een zwerver wel een nieuwe jas geven, maar dat doet de versletenheid van het vest dat hij eronder draagt te meer uitkomen.

Maar als onze oude natuur niet verbeterd kan worden, hoe raak ik hem dan kwijt, of hoe krijg ik hem in bedwang?

Zonde en zonden

Om deze vragen te beantwoorden is het noodzakelijk het verschil tussen zonde-in-het-vlees en zondige daden op te merken. Heel vaak wordt het boze beginsel dat door de natuurlijke geboorte in ons aanwezig is, eenvoudigweg de **zonde** genoemd. Terwijl de verkeerde daden, woorden en gedachten die aan die verkeerde natuur ontspringen **zonden** genoemd worden.

Het verschil tussen deze twee zien we als we Rom. 7:20b vergelijken met 1 Joh. 1:9. In de eerste tekst lezen we: 'zo doe ik nu dat niet meer, maar de zonde die in mij woont'. In de tweede tekst staat: 'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve'. Het is van veel belang dit verschil te zien met het oog op het begrip vergeving. Op grond van de bloedstorting van Jezus Christus vergeeft God ons onze zondige daden, maar onze zondige natuur vergeeft Hij ons niet. Zonden kunnen vergeven worden, maar zonde als natuur niet. Die natuur kan God alleen maar oordelen.

Veronderstel eens dat je een driftig kind hebt. In een driftbui heeft hij een boek door de ruiten gesmeten. Als hij met berouw zijn schuld belijdt, zul je hem zijn daad vergeven. Maar zijn driftige aard, kun je hem die vergeven? Beslist niet. Je vindt het vreselijk dat hij die heeft. Je veroordeelt die natuur; meer kun je niet doen. Natuurlijk, je zult het kind helpen om niet meer aan zijn drift toe te geven, maar die driftige aard zelf kun je niet vergeven en niet verwijderen.

Deze driftige aard komt overeen met onze zondige natuur, met de in ons wonende zonde waardoor onze natuur beheerst wordt. Maar de driftige daad hoort bij de categorie *zonden*. En nogmaals: God kan zonden vergeven, maar de in ons wonende zonde kan Hij niet vergeven. Die kan Hij alleen maar veroordelen. En de dood is de enige weg voor ons om ervan bevrijd te worden. Romeinen 8:3 zegt er dit van: 'heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid van het zondige vlees, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees'.

In de eerste hoofdstukken van de Brief aan de Romeinen behandelt de apostel de kwestie van de *zonden* en onze bevrijding daarvan, maar in het zesde hoofdstuk laat hij zien hoe we van de *zonde* verlost worden. In het laatste vers van hoofdstuk 4 zegt hij dat Christus 'overgeleverd is voor onze *zonden*, en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking'. En het geweldige resultaat daarvan is, dat allen die in Hem geloven vergeving ontvangen, gerechtvaardigd zijn en vrede met God hebben.

Maar zoals gezegd, in hoofdstuk 6 spreekt hij over bevrijding van *zonde* en dat is wat anders. Dan zegt de apostel: 'Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de *zonde*' (vers 7).

Christus stierf voor ons en wij zijn met Hem gestorven

We moeten goed beseffen dat Christus niet alleen voor ons gestorven is, maar dat wij met Hem zijn gestorven. Het eerste vinden we bijvoorbeeld beschreven in 1 Petr. 3:18: 'Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij, rechtvaardig, voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen'.

Het resultaat daarvan brengt de Schrift zo onder woorden: 'En het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van *alle zonde*' (1 Joh. 1:7). En: '... dat door Deze u vergeving der zonden verkondigd wordt; en dat van alles waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Deze een ieder, die gelooft, gerechtvaardigd wordt' (Hand. 13:38, 39).

Het tweede wordt als volgt uitgedrukt: 'Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt *afgestorven*' (Kol. 2:20). 'Want gij zijt *gestorven*, en uw leven is met Christus verborgen met God' (Kol. 3:3).

Met alles wat we door geboorte zijn en met alles wat we hebben gedaan heeft God eens voor altijd afgerekend op het kruis. Christus, Die ons oordeel droeg, kon zeggen: 'Het is volbracht'. Wie zal ons nu nog veroordelen? Is er nog iets overgebleven om te oordelen? Nee, niets! Als satan ons onze zonden voor de aandacht brengt, kunnen we eenvoudig zeggen: 'Christus stierf voor onze zonden'. Valt hij ons lastig met het feit dat we een zondige natuur hebben, dan kunnen we antwoorden: 'En ik ben gestorven met Christus'.

Maar nu komt er een praktische moeilijkheid. Onze zondige natuur is namelijk wel geoordeeld, maar we zijn nog niet verlost van de aanwezigheid van de zonde in ons. En dat is voor velen een grote moeilijkheid.

Ik hoorde een gelovige eens bidden dat 'hij mocht voelen dat hij met Christus gestorven was'. Maar spreekt God over *voelen* dat we gestorven zijn? Nooit. Hij zegt: 'Houdt u voor de zonde dood' (vgl. Rom. 6:11). Ofwel: 'reken uzelf als dood voor de zonde'. God verwacht van ons dat we geloven dat we met Christus gestorven zijn. Waarom? Eenvoudig omdat Hij dat zegt en niet omdat we dat voelen of ooit zullen voelen. God verklaart ons: 'gij zijt gestorven' (Kol. 3:3) en Hij verwacht dat we Hem vertrouwen op Zijn Woord.

We moeten dit precies zo gelovig aannemen als het feit dat Christus voor onze zonden stierf. God beschouwt de dood van onze Plaatsvervanger als onze dood. En in het geloof beschouwen wij onszelf zoals Hij ons beschouwt. Onze oude toestand als kinderen van een gevallen Adam vond op het kruis

zijn einde voor God. Of zoals de Schrift zegt: '... dat onze oude mens met Hem gekruisigd is' (Rom. 6:6). En we zijn nu in een levende verbinding gebracht met de laatste Adam, de opgestane Christus. Of weer anders gezegd: '... opdat gij zoudt worden van een Ander, namelijk van Hem Die van de doden opgewekt is' (Rom. 7:4). Als gelovigen zijn we in een totaal nieuwe positie gebracht. Hij die ons oordeel op Zich nam doordat Hij voor ons tot zonde werd gemaakt op het kruis, is nu opgestaan uit de dood. En aangezien God ons **in Hem** ziet, zijn we buiten het bereik van dood en oordeel.

Verbreekt de aanwezigheid van 'zonde-in-ons' de gemeenschap met God?

Is de aanwezigheid van de zonde in ons dan niet een verhindering voor gemeenschap met God? Laat me dat weer uitleggen aan de hand van een illustratie. Een vader en zijn zoon verkeren in harmonie met elkaar. Er is niets dat de sfeer verstoort. Ze hebben dezelfde gevoelens en gedachten ten aanzien van elk probleem waarmee ze te maken hebben. Dat is eigenlijk de ware inhoud van het begrip 'gemeenschap'.

Maar dan komt er een ander kind binnenstuiven dat het bos in geweest is om bessen te zoeken. Vader ziet de bessen en heeft meteen in de gaten dat ze giftig zijn. Hij eist dat ze direct weggegooid moeten worden. Als zijn zoon nu ook oordeelt dat de bessen giftig zijn en dus de opinie van zijn vader deelt, dan verbreekt de aanwezigheid van de giftige bessen niet de harmonie tussen vader en zoon. Maar als de zoon zich laat misleiden door de mooie kleur van de bessen en weigert aan te nemen dat ze giftig zijn, dan is de gemeenschap verbroken. En als hij van de bessen proeft zal hij daar zeker de gevolgen van ondervinden. Als hij echter daarop zijn dwaasheid inziet en zijn zonde van eigenwil en eigenwijsheid belijdt, wordt de gemeenschap weer hersteld.

Als een gelovige ontdekt dat de zonde nog 'in hem woont' en dat zijn oude natuur nog even slecht is als ooit of zelfs nog slechter, kan hij in plaats van vruchteloos te proberen die zonde te verbeteren, aan de kant van God gaan staan. Hij beschouwt de zonde dan als een doodsvijand, die hij altijd moet wantrouwen en aan wie hij zich nooit moet toevertrouwen. Hij weet dat God de zonde totaal veroordeeld heeft op het kruis, en daarom veroordeelt hij de zonde ook. Hij rekent zich er dood voor, maar 'houdt zich levend voor God in Christus Jezus'.

Wat een geluk is het dat God niets goeds verwacht van het vlees. Wat een bemoediging dat Hij het als totaal waardeloos afgeschreven heeft en dat Hij nu van ons verwacht dat wij dat ook doen. De zonde heeft geen enkele aanspraak meer op ons. We zijn niet langer schuldenaars om naar het vlees te leven (Rom. 8:12). En hoewel we waakzaam moeten blijven om de zonde geen ruimte te geven om te werken, kennen we haar door de dood en opstanding van Jezus Christus geen enkele plaats meer toe in onze nieuwe positie voor Hem.

Het kruis van Christus heeft voor altijd de verbinding met de eerste gevallen Adam doorgesneden. En de Heilige Geest heeft het leven van de laatste, de opgewekte Adam aan onze ziel gegeven. We zijn niet meer 'in het vlees' maar 'in de Geest', en het nieuwe leven dat we bezitten is het leven van Christus. Zo kon de apostel zeggen: 'Ik ben met Christus gekruisigd, en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij. En hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft' (Gal. 2:20).

Wat is het geheim van onze kracht?

Als je je nog even het verhaaltje over de hen en haar kuikens herinnert, dan zul je inzien dat de zorg die die kip heeft, een beeld is van het probleem waar veel oprechte gelovigen mee worstelen. Want waar heeft ze het nu zo moeilijk mee? Wel, ze kan het niet voor elkaar krijgen de eendenkuikentjes zo te veranderen dat ze beantwoorden aan wat zij als moederhen, met haar natuurlijke instinkt, van kuikens verwacht. En hoe ouder de eendjes worden hoe meer hun eigen wil openbaar wordt. Ze plonzen in het water wanneer ze er maar even de kans toe zien. Soms zitten ze rustig onder de vleugels van de kloek en het goede beest zou zich haast verbeelden dat ze succes gehad heeft met haar poging de eendjes 'beter' te maken. Maar iedere keer wacht haar een teleurstelling. De boerin hoort haar luid kakelen en ziet dat haar angst voor de eendjes haar tegenhoudt om te zorgen voor haar kuikens. Ze haalt daarop de eendjes uit de sloot en geeft haar dochtertje opdracht ze bij de sloot weg te houden. Moeder kip krijgt nu weer wat rust. Hoewel ze geen kans zag het gedrag van de eendjes te veranderen, heeft ze nu tenminste controle over ze.

Welnu, ieder die uit de Geest geboren is bezit eigenschappen die kenmerkend zijn voor die nieuwe natuur die hem gegeven is. Eigenschappen die hem laten zeggen: 'Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar de inwendige mens' (Rom. 7:22). Maar hij ervaart dat hij daarnaast te doen heeft met eigenschappen van totaal andere aard, die kenmerkend zijn voor de oude natuur. We lezen dan ook van 'vleselijke dingen' naast 'geestelijke dingen'; en die twee staan lijnrecht met elkaar in contrast.

Wat de pasbekeerde nu dwars zit is, dat hij het vlees niet zo kan veranderen dat het beantwoordt aan wat het Woord van God van een wedergeboren persoon zegt. En de wet, hoewel hij wat de innerlijke mens betreft zich er in verheugt, geeft hem geen kracht. Anders gezegd: hij probeert iets te bereiken waarvan God gezegd heeft dat het onmogelijk is, namelijk het vlees laten gehoorzamen aan de wet van God (zie Rom. 8:7, 8). Hij ontdekt dat het vlees de dingen van het vlees bedenkt en dat dat vijandschap betekent ten opzichte van de wet van God en tegen God Zelf. En hoe ernstiger hij probeert dit onmogelijke voor elkaar te krijgen, hoe groter zijn teleurstelling.

De wet toepassen op het vlees om het vlees te dwingen zich daaraan te onderwerpen, brengt alleen de eigenwil en de onverbeterlijkheid van het vlees meer aan het licht. De vijandschap, die er voor die tijd al was, laait op. 'Want door de wet is de kennis der zonde' (Rom. 3:20). Hoewel de pasbekeerde persoon een natuur heeft die het goede wil doen, ervaart hij dat het kwaad bij hem aanwezig is. En hij leert pas bevrijding kennen als hij de strijd opgeeft en uitroept: 'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès dood?' Dan pas leert hij God te danken. Zo heeft hij geleerd, wat iedereen moet leren, voordat er van werkelijke vrijmaking sprake kan zijn, namelijk:

- dat het vlees totaal waardeloos en onverbeterlijk is (Rom. 7:18; 8:7)
- dat er zelfs in zijn nieuwe natuur, met al zijn goede verlangens, op zichzelf nog geen werkelijke kracht is *tegen* het kwaad en *voor* het goede.

Een nieuwe eigenaar met een nieuw beheer

Maar de Geest van God doet meer dan alleen maar dode zondaars het leven geven. Hij geeft ook kracht, beter gezegd: Hij *is* de kracht van het nieuwe leven. Wanneer iemand 'het evangelie van zijn behoudenis' gelooft komt de Heilige Geest in hem wonen. En Hij blijft in hem (Rom. 8:9, 14, 19; Joh. 14:17). Zo iemand is dan verzegeld tot de dag van de verlossing (Ef. 1:13; 4:30). Volgens 1 Kor. 6:19

wordt zijn lichaam de tempel van de Heilige Geest, Die in hem is. Hij behoort niet langer zichzelf toe, maar 'gij zijt duur gekocht', zegt vers 20.

Ik zag eens op een groot huis, dat er als een hotel uitzag, een affiche met het volgende opschrift:

'Dit huis wordt heropend op ... mei onder totaal nieuw beheer'.

Ik vermoedde dat het gebouw in andere handen was overgegaan en dat er dus een nieuwe eigenaar was. Dit aanplakbiljet bracht mij 1 Kor. 6:19 en 20 in gedachten. Het huis was precies gelijk gebleven: ramen, deuren, schoorsteen - alles zag er nog precies zo uit als vroeger, maar er was een nieuwe eigenaar en dus een nieuw beheer. Zo is het met de gelovige. Hij is dezelfde persoon, met dezelfde capaciteiten als vóór zijn bekering. Zijn omstandigheden zijn niet veranderd, maar hij is het eigendom van iemand anders geworden. Hij is van Christus en hij staat dus onder een nieuw beheer. De Heilige Geest is in zijn lichaam komen wonen en Die wil 'het huis' beheren volgens hemelse principes. Geweldig ernstig is dit, maar het is ook een geweldige zegen. Nu dan, *hierin* is de kracht van de gelovige gelegen voor iedere activiteit die goed is in de ogen van God. *Hier* is kracht om het vlees onder controle te houden en die 'de werkingen van het lichaam doodt' (Rom. 8:13).

Zoals de boerin de natuurlijke aard van de eendenkuikens tegenhield door haar dochttertje, zodat de kloek ze onder controle kon houden, zo wordt ons in Gal. 5: 17 gezegd: 'Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees, en deze staan tegen elkander, alzo dat gij niet doet, wat gij wildet'.

We moeten er nu erg voor oppassen om Hem niet te bedroeven Die het beheer over ons heeft gekregen, de Heilige Geest dus, 'door Welke gij verzegeld zijt tot de dag der verlossing' (Ef. 4:30). Er zijn twee dingen in verband met de kwestie van geestelijke kracht, die we niet moeten vergeten. Ten eerste moeten we door ervaring tot de ontdekking komen dat we *geen kracht vanuit onszelf hebben*. Ten tweede dat alleen *volledige afhankelijkheid van Christus* de kracht van de Geest in ons effectief maakt. Onze kracht bestaat in 'de zwakheid van het steunen op een Ander'. 'Maar', zou men kunnen vragen, 'als de boze natuur in iedere bekeerde persoon blijft, en die boze natuur altijd klaar staat om zijn aanwezigheid voelbaar te maken, hoe is het dan ooit mogelijk dat iemand die uit God geboren is, niet zondigt'?

Hij die uit God geboren is . . .

Laten we eerst opmerken dat deze uitspraak erg algemeen gesteld is. Het 'niet zondigen' is niet een kenmerk van Christenen die heel wat bereikt hebben in het geestelijke leven, of die zoals men zegt, 'er geloof voor hebben'. Nee, het geldt voor ieder die uit God geboren is. 'Maar', zal iemand zeggen, 'deze uitspraak strijdt met alles wat ik in mezelf ontdek en ook bij anderen zie'. Wel, dat mag zo lijken, maar laten we dit maar eens nader onderzoeken en daarbij in gedachten houden dat de eerste stap met betrekking tot het begrijpen van het Woord van God is: gelooven. 'Door het geloof verstaan wij', zegt Hebr. 11:3.

Hier wil ik een illustratie geven die door een dienstknecht van God vaak werd gebruikt, en wel het voorbeeld van een appelboom die geënt is op de stam van een wilde appelboom. Je weet dat in zo'n geval de takken van de wilde appelboom afgesneden worden, daarna wordt een tak van een goede appelboom zorgvuldig geënt op het overgebleven deel, de stam, van de wilde boom. Vervolgens komt er een soort verband omheen en laat de boomkweker de geënte boom zich rustig ontwikkelen.

Als we nu de boomkweker zouden vragen: 'Wat voor boom is dit?', zal hij antwoorden: 'een appelboom'.

'Maar', werpen we tegen, 'waarom zegt u niet dat het gedeeltelijk een appelboom en gedeeltelijk een wilde appelboom is? '.

'Omdat wij als boomkwekers nooit zo spreken. Het was een wilde appelboom toen hij in het bos opgroeide, maar nu hij hier in mijn boomgaard staat is het een appelboom. Het is wel dezelfde stam, maar toen we hem van alle takken ontdeden eindigde zijn bestaan als wilde appelboom. En als de nieuwe loot zijn eerste tekenen van leven geeft dan begint zijn geschiedenis als appelboom van dat moment af'.

'Maar zal hij dan geen wilde appels meer voortbrengen?'

'Nee, dat kán hij zelfs niet meer. Het is net zo onmogelijk voor de appelboom wilde appels voort te brengen als het voor de wilde boom was gewone appels te leveren'.

'Maar wilt u dan beweren dat er niets meer van de aard van de wilde appelboom in deze boom zit?'

'Dat zeg ik niet, maar er is niets van de wilde appelboom over dat niet onder het mes geweest is en 'geoordeeld' is. Als nu uit de oude stam een scheut zou ontspringen, dan neem ik mijn mes en snijd hem af. Zelfs het kleinste uitspruitsel neem ik weg'.

Laten we deze illustratie op de gelovige toepassen. De wilde appelboom stelt de mens voor in zijn natuurlijke toestand. Als iemand wedergeboren wordt, krijgt hij een nieuwe natuur die te vergelijken is met de loot van de goede appelboom. De apostel Johannes spreekt in zijn Brieven op een heel abstracte manier. Precies zoals de boomkweker zegt dat de boom een appelboom is, zó ziet Johannes in de gelovige alleen iemand met een nieuwe natuur, de Goddelijke natuur, die uit God geboren is. En zoals het onmogelijk is dat de appelboom wilde appels voortbrengt, omdat het een appelboom is, zo is het even onmogelijk voor iemand die uit God geboren is om te zondigen: 'want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren' (1 Joh.3:9).

Hoe zou de Goddelijke natuur kunnen zondigen? Deze Goddelijke natuur openbaarde Christus toen Hij hier op aarde wandelde. Hij deed geen zonde. Hoe zou Hij dat ook ooit gekund hebben? Hij overwon de wereld. De boze had geen vat op Hem: 'de overste van deze wereld komt en heeft aan Mij niets' (Joh. 14:30).

En dit zijn de dingen die, zoals we gezien hebben, ook gezegd worden van hen die uit God geboren zijn. Wij nemen in deze wereld in alles dezelfde plaats in als Christus deed. Hoe kostbaar is het te mogen uitroepen: 'Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden. Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent' (1 Joh. 3:1).

Maar hoewel Johannes op deze abstracte manier spreekt, vergeet hij toch niet dat de gelovige nog een zondige natuur in zich heeft en zondigen kan. Hij zegt dan ook in 1 Joh. 1:8: 'Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf, en de waarheid is in ons niet'. Vervolgens roept hij ons in hoofdstuk 2:1 op om niet te zondigen en geeft hij de voorziening aan die er is, als we tóch gezondigd hebben. 'En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige'. Christus herstelt ons weer in gemeenschap met de Vader. En wel

door ons onze fouten te laten inzien en onze zonden te laten belijden. We hebben dan in 1 Joh. 1:9 de vertroostende uitspraak: 'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid'. Waarom staat hier dat God 'getrouw' en 'rechtvaardig' is? Omdat Jezus Christus de Rechtvaardige, volledige uitdelging van de zonde bewerkt heeft - eens voor altijd -, door Zijn kostbaar bloed te storten op het kruis.

Paulus geeft in zijn Brieven de volkomen bevrijding aan van onze oude toestand of positie in Adam. Ook geeft hij aan dat de gelovige een nieuwe plaats van volledige rechtvaardiging en aanneming in Christus inneemt. Hij laat zien dat, hoewel er twee verschillende naturen in de gelovige zijn, God de zonde-in-het-vlees in de Persoon van Zijn eigen Zoon op het kruis heeft geoordeeld. En zo mogen wij er mee rekenen dat onze 'wilde appelboom' eens voor altijd geoordeeld is en gerechtelijk aan de kant is gezet.

Onze oude mens is gekruisigd met Christus, we zijn 'afgesneden' als mensen in het vlees (Kol. 2:1). We worden niet meer als 'in het vlees' gezien. Zo kan Paulus spreken over de tijd toen we nog in het vlees waren (Rom. 7:5). En in Rom. 8:9 stelt Paulus: 'Doch gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest'. Het is net als met de appelboom, die als hij kon spreken, zou kunnen zeggen: 'Ik heb mijn persoonlijkheid als wilde boom verloren, maar hoewel ik eens een wilde appelboom was in het bos, ben ik nu een goede appelboom in de boomgaard'. Het is een geweldige zegen te weten dat God wil dat we onszelf niet langer zien in verbinding met het geoordeelde leven van de eerste Adam, maar in het opgewekte leven van Christus, de laatste Adam. 'Want gij zijt gestorven, en uw leven is in Christus verborgen in God' (Kol. 3:3). 'Zo is er dan nu geen verdoemenis voor hen, die in Christus Jezus zijn' (Rom. 8:1).

Welke natuur zal ik begunstigen?

We hebben gezien dat er niet alleen twee naturen in ons zijn, maar dat die twee ook vanwege hun verschillende oorsprong door totaal tegengestelde verlangens worden gekenmerkt. De één strekt zich uit naar de vleselijke dingen, de ander naar de geestelijke dingen. Deze twee naturen zullen dagelijks onze aandacht opeisen. Je kunt het vergelijken met twee jonge vogels in het nest van een grasmus, waarvan de één een jonge grasmus, maar de ander een koekoeksjong is, dat op één na alle eieren van de grasmus over de nestrand gewipt heeft. Beide dieren schreeuwen om voedsel.

Er is alleen dit verschil: dat deze twee om hetzelfde voedsel en de twee naturen in ons om verschillend voedsel vragen. Wat voedsel is voor onze oude natuur laat onze nieuwe natuur er op achteruit gaan, en omgekeerd. Nu dan, we worden in Rom. 13:14 opgeroepen: 'verzorgt het vlees niet tot begeerlijkheden' en in 1 Petr. 2:11 om ons te onthouden van 'de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel'. Aan de andere kant worden we opgeroepen om als pasgeboren baby's 'zeer begerig te zijn naar de redelijke onvervalste melk (van Gods Woord) opdat gij daardoor moogt opwassen' (1 Petr. 2:2).

Laten we dus waakzaam zijn en bij alles wat we lezen, zien of denken, vragen: is dit voedsel goed voor onze, nieuwe natuur of is het goed voor het vlees? Laten we niets accepteren dat dit laatste kenmerk draagt. Petrus waarschuwt ons voor de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen de ziel. Wat een moeilijkheden zouden opgelost zijn als we ons hier meer aan hielden!

Laten we niet vergeten dat het er niet alleen maar om gaat of we behouden zijn. Er zijn ook praktische consequenties in deze wereld, waar we mee te maken hebben. Er is een zaaien voor het vlees en een zaaien voor de Geest. En wat een mens zaait zal hij ook maaien (Gal. 6:7). Als we voor het vlees zaaien zullen we verderf maaien, en zal God ons moeten tuchtigen om ons weer dichtbij Zich te krijgen. Laat echter de regering van onze Vader ons vertrouwen in Zijn liefde niet wegnemen. Laten we ons geweten trainen, zodat het gevoeliger wordt voor Gods licht. Laat Christus meer en meer ons dagelijks voedsel wezen, en zijn Woord voortdurend onze blijdschap.

Samenvatting:

a) Iedere gelovige is vrij van het *oordeel over de zonde*.

b) Als we in afhankelijkheid van de Heere leven zijn we *vrij van de macht van de zonde*.

c) Als de Heere Jezus terugkomt en we – voor we in de heerlijkheid binnengaan - een nieuw lichaam ontvangen, worden we bevrijd van *de aanwezigheid van de zonde*.

Zolang we nog teleurgesteld zijn in onszelf, in 'ons vlees', hebben we een te hoge dunk van onszelf. We hebben dan nog niet geleerd 'dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont'. Door de geboorte uit zondige ouders hebben we de zonde in ons, net zoals het hele mensengeslacht door alle eeuwen heen. Door de zondige natuur te laten werken laden we een schuld van zonde op ons.

Wat het eerste betreft werd Christus, Die geen zonde (in Zich) gekend heeft, tot zonde gemaakt (2 Kor. 5:21). Wat het tweede betreft heeft Christus, Die geen zonde gedaan heeft, onze zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout (1 Petr. 2: 24). In onze geestelijke nood als zondaars is dus volkomen voorzien, en in het probleem van de zonde, waarmee we als gelovige te maken hebben, net zo goed.

George Cutting